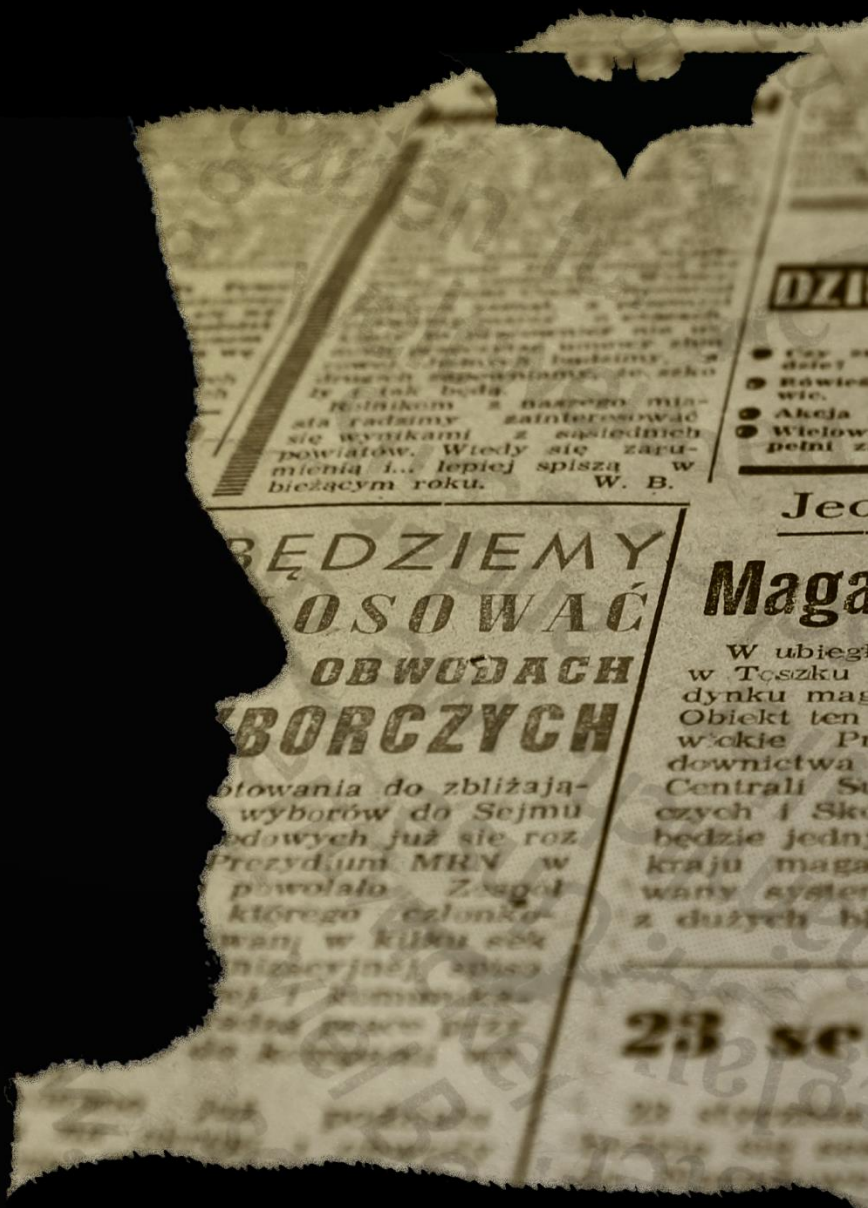

SVĚT PODLE GOATA

Luboš Polívka

LUBOŠ POLÍVKA

SVĚT PODLE GOATA

VĚNOVÁNÍ

Mirce K.

CENY SV. PETRA

Muž v bílém obleku vyslovuje nahlas mé jméno a volá si mne k pultíku. Váhavě přistupuji a slušně zdravím:

„Dobrý den.“

„Přímou soustrast přeji. Říkejte mi, prosím, Petře.“

„Zdravím vás, Petře.“

Petr si odkašlává, čte si v černých deskách, které má na pultu a říká:

„Tady čtu, že jste byl zabit...“

„Souhlasím.“

„Jak se to stalo?“

„To se tam nepíše?“

„Ale ano, ale chci to slyšet od vás.“

„Abych pravdu řekl – kvůli blbosti.“

„Ale nepovídejte, – tedy vlastně naopak – povězte mi o tom něco.“

„Chtěl jsem se na ulici zastat jedné ženy, kterou obtěžoval muž, jenže ten muž...měl nůž.“

„Smůla, že? Chtěl jste se zastat té ženy čistě z nesobeckých důvodů?“

„Ano.“

„Odpovězte, prosím, upřímně.“

„Chtěl jsem na ni zapůsobit a pak se s ní vyspat.“

„Dobře, dobře. Smůla, že?“

„Ano. Cítím se teď jako totální–“

„Ale to je milé...“ rozjasňuje se náhle Petrova tvář. „Byla po vás pojmenována cena, která bude udílena každý rok někomu statečnému jako vy.“ (Pořád si čte v těch deskách.)

„Spíš někomu stejně blbému a naivnímu.“

„Smolař roku?“ vtipkuje Petr.

„Idiot roku.“

„A to jste si chtěl jen trochu za–“

„Co, prosím?“

„Nic nic,“ praví Petr. „A-ja-ja-ja-jaj“

„Co se děje?“

„To je nemilé...“

„Co se děje?!“

„To je nemilé...“

„No tak, Petře – neděste mě!“

„Vy už jste tu v minulosti byl, že?“

„Ano. Ale jen krátce.“

„Rovnou bych vás poslal do Jedničky, ale tady stojí, že si za své dávné chvilkové úmrtí můžete sám – tudíž jste byl klasifikován jako sebevrah. A ti odtud putují rovnou–.“

„Nezabil jsem se sám – to má bývalá přítelkyně. Když jsem se probudil v nemocnici, po selhání organismu, první, co mi řekla, bylo: ‚Můžeš si za to sám.‘ a já na to: ‚Můžu. Já vím.‘“

„Nepovídejte, – tedy vlastně naopak – povězte mi o tom něco.“

„Myslela si, že ji podvádím, tak mi jednoho krásného dne vylila do polévky dvě lahvičky projímadla. V podstatě jsem pak vysr–“

„Ale no tak! Šéf je blízko.“

„...duši.“

„Bylo její podezření opodstatněné?“

„Ne.“

„Povězte mi o tom něco.“

„Jednou jsem si – jen tak z recese – koupil kondomy. Bylo to balení po třech. No... a ona mi pak v kalhotách našla toto balení jen se dvěma kousky.“

„Co se stalo s tím jedním kusem?“

„Ztratil se.“

„Odpovězte, prosím, upřímně.“

„Masturboval jsem s ním.“

„Dobře, dobře. Proč jste se jí přiznal k nevěře, když jste jí nepodvedl?“

„Podrobila mě hroznému a dlouhému výslechu a trvala na mém přiznání, řekla, že to pak pro mě bude lepší, a mě, po všech těch hodinách, přišlo lepší se přiznat k nevěře s neexistující ženou, než být nadále takto vyslýchán.“

„Víte, co je to Očistec?“

„Jen tuším.“

„Tak běžte po chodbě tímto směrem a vpravo jsou dveře číslo pět – tam to zjistíte.“

„Ale–“

„To je vše. Můžete jít.“

Pod vlivem strachu, který mi třese celým tělem, kráčím ke dveřím číslo pět. Dveře jsou pootevřené. Třikrát Źukám kloubem prostředníčku na dřevo a nahlížím dovnitř: muž v bílém plášti se zde sklání nad ženou, která je natažená na kožené pohovce a na hlavě má jakousi čepici. Nikdo moje klepání nezaregistroval. Muž pohybuje kyvadlem před ženinýma očima a opakuje dokola:

„Chce se ti se mnou spát...chce se ti se mnou spát...“

„Co to říkáte, doktore?“ ptá se žena.

„Až se probudíš, tak...“

„Doktore?!“

„Vy jste ještě vzhůru? Och, tedy – promiňte – přešel jsem od hypnózy k technikám, kvůli kterým byla vynalezena.“

Já – stále u dveří – zesiluji klepání.

„Ano?“ otáčí se na mne lékař.

„Promiňte, měl jsem se k vám dostavit...“

„Hned jsem u vás,“ říká lékař nasupeně. „Blbý dveře!“

Lékař kráčí ke dveřím. Říká mi:

„Zatím si sedněte tady na lavičku. Budu se vám věnovat – za tři až sedm minut. Nebo raději za patnáct – dám si cigáro.“

Dveře se mi zavírají před nosem. Sedám si na lavičku, která stojí u protější zdi vedle dveří s číslicí sedm. Zdá se mi, že se z té sedmičkové místnosti ozývá zpěv. Zní mi to jako koleda. Ano – je to koleda. Podle mě je to melodie koledy Štědrý večer nastal. Zvedám se a přikládám ucho na ty dveře, abych si zavzpomínal na svátky, které už nikdy nebudu slavit:

„Té-mný rytíř pó-vstal...”

„Cože?“ divím se slovům.

Tuhle verzi vánoční koledy neznám. Naproti se otevírají dveře, z nich vychází lékař se zapálenou cigaretou.

„Pojďte dál.“

Vstupuji do pětky a žena zde už není. Raději se neptám proč. Jsem dost nervózní a tak zkouším konverzaci:

„Slyšel jsem vedle nějaké veselí. Co se tam děje?“

„Slavnostní zahájení festivalu Nolanových Batmanů.“

„Aha. Mě se líbí i ty Burtonovy.“

„Jo jo, Burton je dobrý. Posadte se na tuhle pohovku, prosím.“

„Mně se líbí Ed Wood.“

„A mně zase...:“ Lékař zívá, načež vyslovuje slovo: „Ostrava.“

„Prosím?“

Zívnutí, „Ostrava.“

„Nechápu.“

„Ospalá díra.“

„Jo tak.“

„Tohle si, prosím, nasadte.“

Nasazuji si čepici – podobnou koupací, od které vedou dlouhé dráty až do něčeho, co vypadá jako velká hrací skříň.

„Teď se natáhněte,“ říká lékař bez prosím.

Natahuji se, připomíná mi to vyšetření EEG. Ptám se:

„Doktore, tohle je Očistec?“

„Ještě ne.“

„A kdy to přijde?“

„Zavřete oči, prosím.“

„Nepoužijete kyvadlo?“

„Ne. Na vás ne. Zavřete oči.“

Poslouchám.

„Znovu se probudíte,“ oznamuje lékař, „až zase uslyšíte zvuk tětiny.“

„Co uslyším?“

(Jak vypadá citoslovce pro zvuk tětiny ve psané podobě?)

Divný sen. Ležím na podlaze a levým okem vidím nohy, spousty obutých nohou. Vstávám, oprašuji se a jsem...

„Co dělám v autobuse?“ pronáším polohlasně a pár cestujících se po mně otáčí.

Hodlám vidět na obě oči a tak si upravuji...kuklu(?). Prohlížím se: jsem oděn v černé, mám rukavice a vypadám jako...zloděj(?). Vedle mých nohou je velká černá taška.

„Dobrý den, kontrola jízdenek.“

„A sakra!“

Dívám se do kapes a nic, nemám lístek.

„Pane, -jo vy v tý kukle-, jízdenku, máte?“

„Nemám.“

„Tak to bude za šest set.“

Nemám u sebe žádné peníze. Znovu se osahávám... K černé tašce se doposud nikdo nepřihlásil – co když je moje? Dívám se do ní a vyndávám z ní...zlatý řetízek.

„Mám jen tohle.“

„Ukažte, „ revizor řetízek přebírá, říká: „to je moc, říkal jsem šest set.“

Sundává z řetízku přívěšek v podobě křížku.

„Tady máte nazpět.“

„Děkuju.“

Na další zastávce vystupuji. Taška je pěkně těžká. Kuklu si vytahuji na čelo, abych se mohl pořádně nadechnout.

„No to je dost. Kde seš?!“ přistupuje ke mně výstavní blondýna.

Smekám kuklu a galantně ji zdravím:

„Ahoj.“

„Nazdar. Kdes byl takovou dobu?“

„My se známe?“

„Cože? Čekám tvoje dítě a ty budeš dělat, že mě neznáš?!“

„Moje co?“

„Taky si říkám, proč jsi neměl tehdy kondom – ale ty si s ním musel masturbovat! – onanisto!“

Nějak se mi to nezdá – čas se vypařit.

„Vezmi si tuhle tašku. Je tam dost na jídlo i ošacení, dost možná i na studia.“

Předávám blondýně tašku a zdrhám. Tohle má být ta neexistující žena, s níž jsem podvedl svou přítelkyni? Moje masturbační fantazie zasluhuje pochvalu. Ne tak volba mé obuvi – mám těžké černé boty, a po několika metrech nedůstojného běhu si musím sednout na lavičku. Sedám si na tu úplně nejbližší, vedle spícího vandráka a zouvám si pravou botu. Musím mít snad puchýř nebo co. Žebrák,

vedle mě se hýbe; zdá se, že se probouzí. Sundávám si ponožku a našťestí na patě nic nemám. Žebrák si sedá a něco nesouvisle mumlá.

„Jó, kdysi jsem spával pod voňavoučkým povlečením s Chuckem Norrisem...“ říká po chvíli.

„Vážně?“ ptám se.

„Jó, jó. Bylo to nebezpečný povlečení.“

„Proč?“

„Když máš, mladej, deku s povlečením, který má na sobě Chucka Norrise, tak se neodkopeš.“

„Jak to?“

„Protože deka s Chuckem Norrisem – odkope tebe.“

„To je starý.“

„Jó, ale ty tvoje boty vypadají nově a moc pěkně...“

„Chcete je?“

„Ty bys mi je dal?“

„Proč ne.“

„Ó, díky, mladej.“

Zouvám si i levou botu.

„Ale mladej – na jedno nezapomínej...“

Zvedám hlavu a otáčím na něj zrak.

„Na co?“

Žebrák drží v ruce luk s napjatou tětivou. Okamžik se dívám na železný hrot šípu, pak se rychle skláním a zavírám oči.

(Pořád neznám citoslovce pro zvuk tětiny.)

Když je znovu otevírám a napřimuji se – hledím na lékaře v bílém plášti, který drží v ruce totožný luk jako žebrák.

„Jsme hotovi,“ říká a ukazuje směrem za mě.
Otáčím se – za mými zády jsou dveře číslo jedna.

ZABIJTE POSLA

MARKUS DOLMEN

Mačkám číslo jedenáct a dveře výtahu se zavírají. Reproduktor v této pojízdné místnosti hlásí zprávy: „Stále více mužů ve středním věku není schopno dosáhnout plnohodnotného mozkomíšního orgasmu – hrozí infekce. Kyslík podraží o pět procent. Přemnožené pandy napadají ohrožené druhy. Po dlouhých spekulacích Mark Zuckerberg oficiálně přijal nabídku od Čínské vlády a koncem měsíce definitivně započne vypínání poslední aktivní sociální sítě. Za získané peníze si hodlá zakoupit písmeno D na logu společnosti McDonald. Daně za děti...“

Výtah se zastavuje, dveře se otevírají a já vystupuji. Na chodbě jedenáctého patra společnosti Mayhem se v bílém plášti rozcvičuje profesor Dobel (nebo to tak alespoň vzdáleně vypadá).

„Dobrý den, profesore. Co to tu vyvádíte?“

„Á Markusi... Co bys řekl – rozcvičuji se.“

„Snad jste nezačal sportovat?“

„Ne to ne. Ale ty jsi neslyšel to o těch daních za děti?“

„Právě že ne.“

„Tak si představ, že za jedno dítě ti republika strhne z platu dvacet procent, za dvě deset, a když máš děti tři, tak to máš zdarma.“

„Ach tak. Vy máte dítě jedno, že?“

„Ano. Proto chci dneska svou ženu přivést do jiného stavu – a musí to být minimálně dvojčata. Klidně pojď dál, jen to do ní šoupnu a budu se ti věnovat.“

„Ale to snad....“ snažím se z inseminační scény vyvléct, ale přesto profesora následuji.

V profesorově pracovně leží Klára Dobelová na operačním stole oděná v jakési noční košili.

„Promiňte, paní Dobelová – nevěděl jsem-.“

„To je v pořádku, pane Dolmene. Jen klidně pojďte dál a bavte se,“ usmívá se madam Dobelová.

Tázavě pohlížím na Profesora. Ten si natahuje gumové rukavice, mrká na mě levým okem a praví:

„Chtěl jsem jí dát jen lokální anestetikum, ale ona trvala na celkové anestezii.“

„Prosím?“

„Je sjetá.“

S pochopením přikyvuji. Profesor Dobel švitoří kolem svého pultíku, který je plný zkumavek, baněk, kahanů...

„A ať jsou to kluci..., co kluci – pořádní chlapi,“ říká a zvedá Petriho misku z pultíku. „Ták; moje gamety už jsou ve vajíčku – teď už to jenom šoupnu do-“

„Víte, profesore – už bych měl jít,“ couvám ke dveřím.“

„Ale teď přijde to nejlepší!“

„Mám schůzku s panem Solomonem a už jdu vlastně pozdě.“

„Hm, tak to je jiná... – Pozdravujte ode mne šéfa.“

„Budu. Zatím nashle, profesore.“

Vycházím z profesorovy pracovny za zvuků jeho chlípného smíchu a do posledního – dvanáctého – patra, kde sídlí můj šéf, majitel této budovy i celé společnosti Mayhem: Petr Solomon, stoupám po schodišti.

Mimochodem; je to tak – děti se dnes dělají už jen ve zkumavkách. Ne na zadních sedadlech aut ani v uličkách za pornokinem. Já jsem byl ještě zplozen klasický způsobem – tím druhým: v uličce za pornokinem. Bylo to v době, kdy lidé zase začali plnit kinosály a chodili na porno, aby zapomněli na své trable. Chodili se tam skupinově...zasmát. Ano, porno nahradilo klasické komedie. Nic nebylo zábavnější, ne-li směšnější, než dva nazí lidé zachycení při oněch směšných pohybech. Moji rodiče zřejmě neměli smysl pro humor...

PETR SOLOMON

Přes otevřenou toaletu žádám Markuse Dolmena, jenž klepe na dveře mé pracovny, aby vstoupil. Jak jsem věděl, že je to on? Vidím do budoucnosti. Ha ha, naivky – čekal jsem ho – domluvili jsme si schůzku. Dveře mé kanceláře se otevírají.

„Klidně se posaďte, pane Dolmene,“ vyzývám svého zaměstnance.

„Dobrý den. Děkuji.“

Chladný a slušný, jako vždy. Dokončuji potřebu a vstupuji do místnosti.

„Och!“ krčím nos a tvářím se znechuceně. „Teda pane Dolmene, váš příchod na scénu je přímo fenomenální.“

„Co tím myslíte?“

„Děti berou nohy na ramena. Ženy omdlévají. A muži vám závidí vaši odvahu vypustit něco takového mezi lid.“

„Prosím?“

„Prdnul jste si, ne?“

„Ne, pane.“

„Cha cha chá... Dělán si legraci – to jsem byl já. Nuže k věci,“ říkám a sedám si za svůj stůl naproti tomu sucharovi.

„Co ode mne budete potřebovat, pane Solomone? Jako obvykle?“

„Skoro. Tentokráte to bude ale něco zásadního.“

„Jak moc zásadního?“

„Tak moc, že porušíme náš nejstarší kodex.“

„Budeme zasahovat do dějin.“

„Tak.“

„Ale pane Solomone, to–“

„Š-š-š-š-! Jen klid, Markusi Dolmene,“ sahám do šuplete svého stolu, „na oplátku vám nabízím místo viceprezidenta společnosti se vším, co tomu přísluší.“

„To není nutné – mám svou práci rád. Navíc: jsem zásadně pro zásady.“

Podezíravě si toho mladíka měřím.

„Co časové paradoxy?“ ptá se mě.

„To je na tom právě to zábavné.“

„Bude někomu ublíženo?“

„Jen o něco více těm, kterým už historie ublížila.“

Poslíček Dolmen váhá; očima přejíždí po svých dlouhých prstech, fixuje desku mého stolu, nakonec se mi dívá zpřímá do očí.

„Ať je to cokoli – já to udělám.“

„Výborně! Nerad přicházím o tak svědomitého a loajálního posla, ale–“

„Svou práci chci dělat i nadále.“

„To myslíte vážně?“

„Ano.“

Schovávám smlouvu pro viceprezidenta zpět do šuplete a vytahuji jiný papír, který posla zavazuje pro nadcházející úkol. Nabízím Dolmenovi pero, ten s díky odmítá, v ruce už má nachystané své pero a papír –jako vždy bez náznaku emocí– podepisuje.

„Nechcete se ani zeptat, čeho se bude úkol týkat?“

„Stačí mi jen instrukce pro splnění úkolu, víc vědět nemusím.“

Bezpohlavně profesionální, jako vždy. Napřimuji se na své židli potažené kůží, pokládám ruce významně na stůl, proplétám prsty do sebe a vyslovuji kombinaci čísel a písmen, nakonec dodávám:

„Chci, abyste si zapamatoval tyhle znaky – přesně jak jdou za sebou.“

„Můžete mi to zopakovat?“

„Jistě.“

Opakuji to. Informuji Dolmena:

„Seldon už zprávu obdržel. Až budete na místě, řekne vám dál, co a jak.“

„Dobře. Je to vše?“

„Ano. Jen mi, prosím, ještě nahlas zopakujte tu kombinaci znaků.“

Dolmen je opakuje, bez chyby.

„Á, udělal jste chybu!“

„Skutečně?“

„Ne! Cha cha chá –zase jsem vás dostal!“

„Výborně. Mohu odejít?“

„Jistě, běžte.“

Dolmen vstává, pokyvuje hlavou a bez náznaku úsměvu odchází z mé pracovny. Suchar.

MARKUS DOLMEN

Zavírám za sebou dveře Solomonovy kanceláře a po schodech zase sestupuji do jedenáctého patra. V chodbě toho patra, stojí profesor Dobel opřený o zeď; pokuřuje cigaretu s výrazem absolutního uspokojení. Kyne ne mi vítězným gestem zdviženého palce na rozloučenou a já vstupuji do výtahu. Mačkám číslici pět a hodlám si doposlechnout zprávy.

„...Přemnožené pandy...“

Co mě čeká v pátém patře? Budu cestovat v čase Solomonovým teleportem do roku 2007. Dostal jsem vás? Žertuji? Ne, to já nedělám. Asi se ptáte, jak takový prd-d'ola jako Solomon mohl vynalézt stroj času... Jak? Zcela náhodou. Začalo to před dvěma lety, kdy tu ještě jako zaměstnanec pracoval na přesunu neživých částic – telepodem, který už pár let před ním vynalezl Dominik Bernstein. Solomonovým novým – vyšším cílem bylo přemístění živého organismu z jednoho telepodu do druhého. Začal rostlinami, a byl

úspěšný. Jednoho dne to ovšem zkusil se svým kocourem Alvou: kocour byl sice „rozebrán“ telepodem – atom po atomu – ale v druhém telepodu už znovu „poskládám“ nebyl. Alvovy atomy zmizely. Až když se Solomon, po třech dnech strádání, svlékl a zkusil přemístit sám sebe – zjistil, že atomy živého organismu si po rozkladu nachází jakýsi časový portál a znovu se sjednotí v roce 2005 na jednom určitém místě. A tak se Solomon znovu setkal se svým vyhladovělým kocourem Alvou. Kde se nachází TO místo? Pojd'te se mnou.

Po přiložení palce ke snímači se ozývá cvaknutí dvou zámků – cvak, cvak,...klap: ocelové dveře se pomalu a těžce otevírají. V místnosti mne vítá Ignác Forman – obsluha telepodu. Celý systém už je aktivovaný. Jdu za plentu a svlékám se. Ve společnosti Mayhem pracuji už sedm měsíců jako jediný posel. Moji tři předchůdci snášeli přesun s menšími či většími obtížemi: s postupem času se u nich vyskytly zdravotní potíže. Jeden posel dokonce Solomona žaloval za neúmyslné ublížení na zdraví kvůli špatnému přeskupení atomů. Ale Solomon se pojistil dobrými, předem podepsanými smlouvami. Já mám po návratu vždy ještě pár hodin mravenčení v končetinách, jinak nic. Abych se přiznal – mám to rád, neznám nic lepšího. Je to, jako bych zemřel a znovu se narodil. Znovu a znovu. Vstupuji do Telepodu 1 a Forman za mnou dálkově zavírá dveře. Počítač kontroluje vnitřní čistotu telepodu: čisto, vyjma mých molekul tu nic jiného není. Víím, že zbývá už jen pár sekund – jdou na mě trochu mdloby, teď mne oslepuje bílé světlo, záblesk... Je to, jako bych zemřel...

HERMAN SELDON

Zdá se, že až v lednu přichází do Outbergu zima. Teplota klesla a drží se pod bodem mrazu, a –jak vidím z okna– vytrvale sněží. Z místnosti, kterou jindy používám jako umývárnu, vychází nahý a dezorientovaný Markus Dolmen. Přehazuji mu jeho župan přes ramena a pomáhám mu posadit se. Nabízím mu čaj. Dolmenovi se třesou ruce, ale po pár doušcích silného černého čaje sevpamatovává.

„Jak to tentokrát šlo?“ ptám se ho.

„Krásné,“ říká zasněně, „krásné.“

Tohle nikdy nepochopím – to jeho nadšení pro–

„Jako bych zemřel a znovu se narodil.“

Vstávám od stolu, беру si z kuchyňské linky lahev whisky a spolu s ní si sedám zpět na své místo.

„Naše domluva platí?“ ubezpečuji se.

Dolmen kýve hlavou a mrká pravým okem.

„Mluvil jste s mou ženou?“

„Ne. Ale slyšel jsem, že chodí denně do kostela.“

„Zatracenej kvaker!“ Přihýbám si moku. „Vsadím se, že s ním má duchovní poměr.“

„Vaše malá bude mít za měsíc vysvědčení.“

„Rád bych byl u toho, až ho přinese domů...“

„Je vše připraveno?“

„Jistě. Nechcete si ještě chvilku odpočinout?“

„Nesmysl – musíme začít co nejdříve – máme jen dvě hodiny a čtyřicet minut.“

(Interval mezi teleportací TAM a ZPĚT je tři hodiny.)

Ukazuji na počítač, Dolmen si k němu sedá a dokončuje operaci namačkáním kódu, který neznám, protože mi Petr Solomon nevěří. A to tu tuhle špeluňku spravuji a pomáhám jeho poslům už sedm let. Byl jsem druhým člověkem, jehož atomy si našly tento portál v čase. Byl jsem Solomonovým prvním poslem, až do chvíle, kdy mi začal platit za to, abych se ZPĚT nevracel. Dolmen vytahuje flashdisk z počítače a praví:

„Můžeme jít.“

„Oblékněte si ty šaty přehozené přes opěradlo židle.“

Tuhle akci jsem připravoval pár týdnů, teď seznamuji Dolmena s podrobnostmi.

„Vše by mělo proběhnout hladce,“ říkám nakonec.

Dolmen si upravuje strohé, formální oblečení. Nakonec mu připínám jmenovku zaměstnance pojišťovny DMD; jako bych chystal syna na maturitní ples. Přikyvuji hlavou a mrkám na něj pravým okem.

DAVID NOWOTNY

Ty prášky mi způsobily zácpu – hrůza – měl jsem raději zůstat u tekuté stravy s vysokým obsahem alkoholu. Včera jsem to přehnal; ještě pořád cítím, jak je můj obličej oteklý a celé tělo mě svědí. Vzdávám to – splachuji, aniž by bylo co, a natahuji si kalhoty. Musím si na pásku udělat novou díрку, zase jsem shodil. Ten odraz v zrcadle je nateklý, povadlý a osypaný. Myji si ruce a odcháším z toalety. Zase mě berou křeče do břicha: bude to chtít helicid nebo